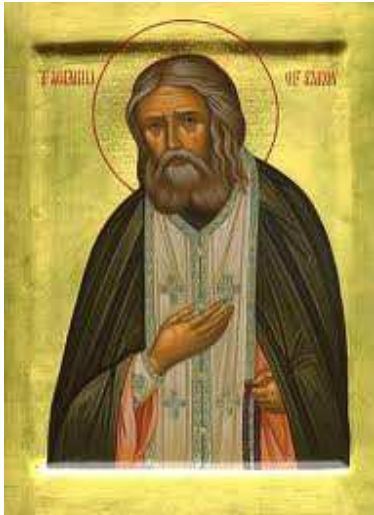

Sfantul Serafim de Sarov s-a nascut in 19 iulie 1745.

Parintii sai, Isidor si Agatia erau din orasul Kursk, Rusia. Tatal lui era comerciant iar la batranete a inceput sa construiasca o catedrala in Kursk, dar a murit inainte de a o termina. Agatia a ramas sa aiba grija de Prochorus, viitorul Serafim, si a continuat constructia catedralei.

Intr-o zi, luandu-l pe micul Prochorus cu ea pe santier, acesta a cazut de pe schela turnului de clopote, de la o inaltime de sapte etaje. Baiatul ar fi putut muri dar Bunul Dumnezeu a avut grija de el. Ingrozita, mama a alergat la el si si-a gasit fiul nevătămat. Tanarul Prochorus, inzebrat cu o memorie excelenta, a invatat repede scrisul si cititul. Din copilarie ii placea sa participe la slujbele bisericii si sa citeasca atat Sfanta Scriptura cat si Vietile Sfintilor impreuna cu colegii sai de scoala. Cel mai mult ii placea sa se roage si sa citeasca Sfanta Evanghelie cand era singur. La un moment dat, Prochorus s-a imbolnavit foarte grav, viata lui fiind in pericol. Atunci a visat-o pe Maica Domnului care i-a promis ca il va vizita si il va vindeca. Nu peste mult timp, prin curtea casei lor a trecut o procesiune a bisericii cu Icoana Semnului din Kursk (27

noiembrie) iar mama lui l-a dus pe copil sa sarute icoana. Imediat dupa acesta baiatul s-a vindecat.

Tanar fiind, Prochorus a primit binecuvantare de la parintele Dositeu ca sa se retraga la manastirea din pustia Sarovului si acolo sa-si castige mantuirea. A ajuns la Sarov, unde era staret Parintele Pahomie. Acesta l-a primit si l-a dat in grija Parintelui Iosif, care l-a pus la multe ascultari in manastire: era slujitor in chilia parintelui, facea paine si prescusa si lucra in tamplarie. Tanarul era foarte ascultator.

Cu binecuvantarea egumenului Pahomie, Prochorus se abtinea de la mancare in zilele de miercuri si vineri si mergea singur in padure unde practica Rugaciunea lui Iisus.

Dupa doi ani ca novice, Prochorus s-a imbolnavit, corpul a inceput sa i se umfle si suferea ingrozitor. Parintele Iosif si ceilalti parinti il iubeau pe Prochorus si aveau grija de el. Boala l-a tinut cam trei ani, timp in care ei nu au auzit nici un cuvânt de nemultumire din gura lui. Apoi a cerut sa i se citeasca o molitfa pentru sanatate. In timp ce restul parintilor se rugau in biserica, Prochorus a avut o viziune in care i-au aparut Maica Domnului impreuna cu Apostolii Petru si Ioan. Aratand cu degetul spre calugarul bolnav, Maica Domnului ii spuse Sfantului Ioan:

“Acesta este unul de-ai nostrii”, dupa care l-a atins cu toiagul intr-o parte pe calugar si imediat lichidul adunat in corpul acestuia a inceput sa iasa prin incizia facuta de Preacurata.

Dupa terminarea moliftei fratii l-au gasit pe Prochorus vindecat, avand o singura cicatrice ca semn al miracolului ce s-a implinit. La scurt timp, in locul aparitiei Maicii Domnului s-a construit o infirmerie. Prochorus a construit cu propriile sale maini sfanta masa din altarul capelei din lemn de chiparos, primind intotdeauna Sfintele Taine in acea biserica.

Dupa opt ani de novice la manastirea din Sarov, Prochorus a fost tuns cu numele de Serafim.

Dupa un an, Serafim a fost numit ierodiacon. El slujea in biserica zilnic, rugandu-se permanent si dupa terminarea slujbelor. Domnul ii ingaduia sa aiba viziuni in timpul slujbelor bisericesci, de multe ori vazand ingeri care slujeau laolalta cu preotii.

In timpul Sfintei Liturghii din Marea si Sfanta Joi, slujita de egumenul Pahomie si parintele Iosif, Sf. Serafim a mai avut o viziune. Dupa introducerea la Sfanta Evanghelie, ierodiaconul Serafim pronunta cuvintele: "O, Doamne, mantuieste pe cei ce se tem de tine si auzi-ne", dupa care ridica patrafirul spunand: "In vecii vecilor".

Dintr-o data a fost orbit de o lumina stralucitoare si, ridicand privirea, il vazut pe Domnul nostru Iisus Hristos intrand din partea de vest a bisericii. Ajungand la amvon, Domnul a binecuvantat pe toti rugatorii si a intrat in icoana sa din dreapta usilor altarului. Serafim, rapit cu spiritul dupa aceasta viziune miraculoasa, n-a mai putut scoate nici un cuvnt si nu s-a mai putut misca din loc. Ceilalti l-au dus de mana in altar unde a ramas nemiscat inca trei ore, cu culoarea fetei schimbata de la harul divin care s-a coborat asupra lui. Dupa aceasta vedenie, sfantul a devenit si mai ravnitor. Ca preot savarsea Sfanta si Dumnezeiasca Liturghie in fiecare zi, ca pustnic isi petrecea timpul in padure citind in intregime Noul Testament intr-o saptamana. In jurul chiliei si-a amenajat o gradina si un stup de albine. Postea foarte aspru, mancand o data in zi in afara de miercuri si vineri cand nu manca nimic. Sfantul parinte era uneori atat de adancit in rugaciunea neincetata a inimii incat ramanea nemiscat, fara sa vada sau sa auda nimic in jurul lui. Prin rugaciunile sale, cararea catre chilia lui a fost acoperita de crengi mari care au cazut din brazii antichi invecinati, blocand orice acces. Doar pasarile mai veneau la el si animalele salbatice in compania carora a trait ca si Adam in Paradis. Animalele veneau la miezul noptii si asteptau ca sfantul sa-si termine pravila de rugaciune, dupa care hranea cu paine din mana lui ursii, rasii, vulpile, iepurii si chiar lupii. Sfantul Serafim avea un prieten urs care i se supunea intrutotul si il ajuta la diferite treburi.

Odata, pe cand lucra in gradina, trei hoti l-au calcat in cautare de bani sau lucruri valoroase. Desi avea un topor in mana si ar fi putut lupta cu ei, sfantul nu a ripostat, amintindu-si cuvintele Domnului: "Cei care vor ridica sabia de sabia vor pieri" (Mt. 26: 52). Aruncandu-si unealta jos, el le-a spus hotilor sa faca ce doresc. Atunci hotii l-au batut atat de tare incat l-au lasat mai mult mort decat viu. Au vrut sa-l arunce in rau dar l-au lasat pana au scotocit chilia dupa bani, inasa negasind nimic in afara de icoane si cativa cartofi, au plecat. Calugarul isi redobandi cunostinta, se tara pana in chilie si ramase asa toata noaptea. Dimineata urmatoare porni cu mare greutate spre manastire iar fratii vazandu-l cu atatea rani pe cap, piept, coaste si spate s-au inspaimantat. Timp de 8 zile a zacut in suferinta din cauza ranilor iar doctorii care l-au vazut au ramas uimiti ca mai traia dupa o asemenea bataie. Pustnicul nu a fost vindecat de nici un doctor pamantean:

Imparateasa Cerului impreuna cu Apostolii Petru si Ioan i s-au aratat si prin atingerea divina a Preasfintei Fecioare s-a vindecat. Cu toate astea el nu se putea indrepta si ramase indoit de spate, neputand umbla decat cu ajutorul unui bat pentru tot restul vietii. Sf. Serafim a trebuit sa stea vreo cinci luni la manastire dupa care a plecat inapoi in padure. El i-a iertat pe raufacatorii lui si s-a rugat pentru ei sa nu fie pedepsiti.

Sf. Serafim a dobandit pacea sufletului si bucuria intru Duhul Sfant. El spunea candva: "Dobandeste spiritul pacii si mii de suflete se vor salva in jurul tau".

In primavara anului 1810, el s-a intors la manastire dupa 15 ani de trai in pustnicie. Continuind sa traiasca in tacere, el s-a inchis in chilia lui rugandu-se si citind. I s-a permis sa serveasca masa si sa se impartaseasca in chilia sa. Acolo, sfantul a urcat pe inaltimile puritatii spirituale si prin mila Domnului a primit darurile divine ale inaintevererii si facerii de minuni. Dupa cinci ani de singuratate el si-a deschis usa chiliei pentru ceilalti calugari dar a continuat sa foloseasca tacerea, invatandu-i pe ceilalti prin exemple.

In 25 noiembrie 1825 Maica Domnului Sf. Serafim a avut o viziune in care i s-a spus sa renunte la izolare si sa se dedice celorlalti oameni. Sfantul a primit binecuvantarea egumenului de a se retrage intr-un loc aproape de manastire iar usile chilei erau deschise atat pentru pelerinii mireni cat si pentru calugari.

Parintele vedea in inimile oamenilor si ca doctor al sufletelor le vindeca neputintele trupesti si sufletesti prin rugaciune si prin cuvintele sale pline de har. Cei care veneau la Sf. Serafim simteau dragostea lui nemarginita si blandetea. In orice vreme el ii intampina pe oameni cu cuvintele: "Bucurati-va, Hristos a inviat!"

El iubea indeosebi copiii. Odata o fetita a spus despre el: "Parintele Serafim arata ca un batran dar de fapt este un copil ca si noi!"

Parintele era deseori vazut cum cara dupa sine sprijinindu-se in bat, un sac cu pietre. Cand era intrebat de ce face acel lucru, sfantul raspundea cu smerenie: "Il incerc si eu asa cum ma incerc eu pe mine".

In ultima parte a vietii sale pamantesti, Sf. Serafim s-a dedicat orfanilor de la manastirea de maici Diveevo. Parintele Pahomie i-a dat binecuvantare sfantului sa aiba grija de orfanii manastirii. El a fost un adevarat tata pentru surorile manastirii, care ii cereau ajutor pentru orice problema sufleteasca sau materiala.

In 2 ianuarie Parintele Pavel, ajutorul sfantului, a plecat la ora sase dimineata la utrenie si a simtit miros de fum venind din chilia sfantului. "In timpul vietii mele nu va fi nici un foc", spusese Sf. Serafim candva, "dar cand voi muri veti sti, pentru ca un foc se va aprinde". Cand au deschis usa au vazut carti si alte lucruri mocnind iar sfantul era in genunchi in fata icoanei Maicii Domnului, cu mainile incrucisate pe piept. Sufletul lui curat a fost luat de ingeri in timpul rugaciunii si a fost dus in fata Tronului Atotputernicului Dumnezeu. Moastele Sfantului Serafim se afla la Diveevo, la est de Moscova.

